

Aysel öğle saatlerinde Nurcan'dan ayrıldı ve akşama güzel bir sofraya hazırlamak üzere evine gitti. Doğru söylüyordu arkadaşı, Taylan çocuk değildi artık, ona göre davranmalıydı ama oğlunun, tek çocuğunun mürüvvetini görmek anne olarak onun da hakkıydı!

Yemek yaparken aklından birçok şey geçiyordu: O anneanne oldu tabii, ona göre hava hoş! Ben de torunumu kucığıma alıp sevmek istiyorum! Eskiden ne kadar kolaydı bu işler. Şimdiki memnuniyetsiz canım! Armudun sapı, üzümün çöpü derken otuzunu geçiyor hepsi. Her şeyin bir zamanı var oysa! Eylül de hakikaten alımlı kız şimdi! Belki de kader onları bir araya getirdi? Sen kalk Kanada'dan İstanbul'a gel... Ordan İzmir'e gelen onca uçaktan birine bin... Annenin sana beğendiği kız da o uçağa binsin... Bitmedi! Yan yana oturun, sohbet edin! Tabii yaaa! Gönlüme göre verdi işte Allah! Daha ne istiyorum ben? Bu sefer elimden kurtulamayacaksın Taylan Bey, kader annenle ortak çalışıyor artık!

Elindeki bıçağı gülümseyerek bıraktı. Akşama daha çok vardı. Balkona çıkıp oturdu ve etrafa bakarken düşünmeye devam etti: Ama şimdi birkaç günlüğüne geldi... Yanında arkadaşı da var. Acaba o da Cemre'den hoşlandı mı? Ayyy ne güzel olur, yaza çifte düğün yaparız! Onun da anası yokmuş garip! Aman neyse, o iş belki olmaz! Çocuğu sıkıştırma! Eve gelince çek bir köşeye, söz al yeter şimdilik. Temmuz'da gelince evleneceğim desin yeter! Başka ne isterim ki? Uğur da çok istiyor aslında belli etmiyor. Ahhh! Tanımam mı ben kocamı? Eeee dede olma yaşı da geldi... Bugün ölsek, kim bakacak bu kadar mala mülke? Benim hayatım benim hayatım! Sanki ırgatlık yapacak burda! Uğur da çok yumuşak davrandı canım! Anlayış da bir yere kadar, he demeyecekti bu Kanada işine. Birkaç ay sert dursaydık, konuşmasaydık, gidemezdik! Aman canım olan oldu, işte şimdi her şey yeniden yoluna giriyor. Allah'ım şükürler olsun! Kızı yanına oturttu uçakta... Ailesi de iyidir herhalde... Kibar kız şimdi Allah için... E bu kız kim yetiştirdi? Ailesi yetiştirdi. İlh... Ailesi kötü olamaz, hiç sanmam... Zaten onlar birbirinden hoşlandıysa internette falan da konuşurlar, e zaten bir ay sonra tatile geleceksin oğlum, hadi artık evlen bu sene!

Yerinden kalkıp mutfığa döndü. Bıçağı alıp sebzeleri doğramaya devam ederken gülümseyerek, "Hadi inşallah!" diye mırıldandı kendi kendine.

*

Meriç babasının ölümünden sonra olanları, yazdığı mektubu kısaca arkadaşına anlattı. Arzu romantik bir şaşkınlık içerisinde ısrar ettiğinde ise mektubu okumaya karar verdi.

Arkadaşının mektubu okurken ellerinin titrediğini görünce, "Ne diyor, canını sıkacak bir şey mi demiş?" diye sordu Arzu.

Meriç cevaplamak yerine mektubu arkadaşına uzattı.

"Vay beee... Aşka bak!" dedi Arzu mektubu okumayı bitirince.

Arkadaşının yorumuyla dalıp gittiği yerden dönen Meriç alaycı bir gülümsemeyle sordu: "Öyle mi diyorsun?"

"Tabii! Baksana neler yazmış! O da acı çekmiş Meriç... Denizin taş olması kolay mı? Adam elini tutabilmek için nerdeyse hayatını verecek!"

"Elimi bırakarak ömrüme şüpheler ekti ama... Bunu unutuyorsun."

"Canım ama işte baban yüzünden! Sen de biliyorsun artık her şeyi!" Arkadaşı biraz ileride top oynayan çocukları seyretmeye dalıp cevap vermeyince sordu: "Şimdi ne yapacaksın?"

Meriç omzunu silkti. "Hiii! N'apılır bu saatten sonra?"

Arzu onun duygularını merak ediyordu. "Hadiii... Hiç mi sevinmedin bu mektuba?"

Meriç samimi bir şekilde sordu: "Nesi var bunun sevinilecek?"

“Yani... Baksana o da kırk yıldır seni sevmiş. Artık Uğur’u sevmiyor musun sen?”

“Hih...” diyerek gülümsedi Meriç. “Anlamıyorsun değil mi Arzu? Anlamamakta haklısın aslında. Ne düşündüğümü, ne hissettiğimi kelimelerle anlatmak öyle zor ki!”

“Bir dene bakalım.”

Meriç nasıl ifade edeceğini biraz düşündükten sonra yavaş yavaş konuşmaya başladı. “Biz Uğur’la aşk yaratmadık. Biz beraberken aşk çıkageldi... Ya da aşk ordayken biz üstüne gittik. Mühim olan şu: Buluştuk... Üçümüz beraberdik... Ve insan aşkı bir kez bilince sever. Hep sever... Neyi sevdiği önemli olmaz çoğu zaman ya da kimi sevdiği... Sevme halini alır insan. Ben kocamı da çok sevdim. İşimi sevdim. Çocukları... Arkadaşları... Kedileri... Köpekleri... Çiçekleri... Güneşin doğmasını... Akşam olmasını... Domatesin kokusunu... Çok üşüdükten sonra battaniyeye sarınıp kanepeye uzanmayı... Yağmuru... Hüzünleri... Ağlamayı... Kahkaha atmayı... Hayatın hem komik hem hüzünlü olmasını sevdim.”

Arzu sözünü kesmeden onu ilgiyle dinliyordu.

Meriç bedeni orada değilmiş gibi, denize bakarak çocuğuna masal anlatır gibi şefkatli ve yumuşak bir sesle sürdürdü konuşmasını. “Tanrı’yı anladım... Tanrı beni anladı... Bazen nerde Tanrı biter, nerde ben başlarım ayırt edemedim bile. Var olmayı sevdim, seviyorum... Aşk vanasını açınca içine sevgi dolar, anlayış dolar. Bunlara hep şükrettim hep edeceğim. Uğur’u da hep hatırladım ve sevdim ama o buluşmadaki Uğur’u... Şimdiki Uğur’u nasıl severim? Tanımıyorum ki! Ben değiştim, o değişti... Bir ömür geçti. Evet! Babamla işbirliğini öğrenince ona çok kızdım.”

Arzu onun gücünü toparlamak istercesine derin bir nefes aldığını gördü.

“Onun için aşk her şeyden önemli olamadı, dünyaya kafa tutamadı, topluma, kurallara... Ama ben buna da kızmadım! Ben bunu anlardım! Korkunun, ödleklığın anlaşılacak nesi var? Neden bana yalan söyledi? Zorlayacak mıydım onu? Neden ben artık sana karşı aynı şeyleri hissetmiyorum dedi? Böyle diyerek neden yıllarca ama yıllarca varlığımıza çakılan aşk’a olumsuzluk sıçrattı? Ben sadece buna kızdım! Büyüyü bozmasına kızdım... Yıllarca zihnimde, varlığımda, aşkın makamı hiç değişmedi Arzu. O yaptığı, o yalan, sadece, nasıl söylesem... Makamı bozan yanlış bir nota gibiydi. Halbuki yalan söylemese... Kusursuz olacaktı o makam!” Gözleri dolunca sözlerini sonlandırdı.

Arzu boğazına bir yumrunun oturduğunu hissetti. Onu çok iyi anlıyordu ama yine de her zaman her şeye karşın olumlu ve neşeli olmayı seçen bir kadındı. Bu yüzden arkadaşının sırtını sıvazlayıp ısıltıyla gülümseyerek, “Boş ver be Meriç, olan olmuş, biz şu ana bakalım. Belki gelip elini tutar, belki yine o buluşma, büyü geri gelir, bakarsın yeniden başlarsınız. Nerden biliyorsun yarın ne olacağını?” dedi.

Meriç de gülümsedi. “Bilmiyorum. Kimse bilmez. Yarın varsa tabii... O da ayrı hikâye, ben biraz hastayım bu aralar...”

*

Üçüncü kez odaları gezen Emel koltuğa otururken, “Daha güzel, şöyle daha yeni bir ev bulamadın mı?” diye sordu babasıyla sohbet eden kızına.

“Bulamadım değil, aslında çok fazla aramadım ama kiralık evlerin çoğu böyleymiş, sonradan öğrendim,” dedi Handan gülümseyerek.

Emel etrafa baktı ve yüzünü buruşturdu. “Boyanmış gerçi ama... Eski... Mutfak dolapları, banyonun fayansları falan...” Kimse bir şey demeyince kocasına sordu: “Değil mi Tahsin Bey? Bak yerlere, taş... Eski her şey...”

Adam yolculuk boyunca sürekli otobüsteki klimadan şikâyet eden karısına baktı yorgun bir şekilde. “Eski Foça ya! Ondandır belki,” dedi bıyık altından gülümseyerek.

Emel kızının kahkaha atması üzerine öfkelenildi. “Kızım kötülüğün için mi söylüyorsun ben? Hemen her şeyi alaya alıyorsunuz! Yani şöyle bir siteden falan tutsaydın bari... Hem daha güvenli olurdu.”

Handan gülümseyerek açıkladı. “Annecim burda evler böyle... Sit alanıymış Eski Foça. Dolayısıyla yeni binalar, siteler yapılamıyor. Anlattıklarına göre evler el değiştiriyor. Satın alan da parası varsa yeniliyor. Kimse de kiraya vereceği evi yenilemiyor tabii.”

Kadın dışarı baktı. “Neyse... Bahçen güzelmiş.”

Handan çayın demlendiğini düşünerek mutfaka giderken, “Evet bahçe şahane oldu...” dedi. “Ayrıca artık şişme yatakta yatmayacaksınız. Şansınıza bugün yatak, masa, sandalye, hepsi geldi, çayı dışarda içelim mi?”

*

Mecnun seranın önünde arabayı durdurdu ve arkadan bir kasa alıp yere koydu. Geldiğini gören Gürkan ve diğer gençler hemen onun yanına gittiler. Gürkan zeytinyağıyla dolu bir buçuk litrelik plastik su ve kola şişelerine bakıp merakla sordu: “Bunlar ne Mecnun abi?”

Mecnun ciddi bir şekilde açıkladı. “Güneş yağı Gürkan! Her cildin ihtiyacıymış! Kilo işi satıyorlardı. Yedi yüz faktör... Bunu böyle sürüyorsun güneşe yatmadan... Aman bi güzel bronzlaşıyorsun...” Gürkan ve diğerlerinin ilgiyle dinlediğini görünce ellerini ensesinde birleştirip taklit etti. “Şöyle iki saat güneşte yattıktan sonra erkekler Eros, kadınlar Afrodite olarak kalkıyormuş... Ben de bir kasa alayım dedim... Sürünelim güzelleşelim icabında!”

Efe gülmeye başlayınca diğerleri de güldüler. Gürkan hemen sorusuna açıklık getirdi. “Yaaa biliyorum zeytinyağı ama... Yani... Bunlar çokook! Niye bu kadar zeytinyağı getirdin demek istedim.”

“Geldi bir yerden, n’apcan? İster misiniz, evde var mı?”

Gürkan ve Efe istemedi. Salih iki şişesini aldı ve Mecnun’a Handan’ın geldiğini, biraz önce de Taylan’ın biriyle uğradığını ve biz kahvedeyiz diye not bıraktığını söyledi.

Mecnun hemen Handan’ı aradı, telefonu cevap vermeyince şöyle bir düşündü ve yağlarla dolu kasayı tekrar arabaya koydu.

Seradaki işlerle ilgili bilgi aldı. Yaklaşık bir saatlik iş kalmıştı. Gençlere ödeme yaptıktan sonra arabasına bindi ve uzaklaştı.

*

Rafet tadilatın istediği gibi olup olmadığını kontrol etmek için merdivenden en az on kez inip çıkmasına rağmen kendini çok iyi hissediyordu. Atlas hiç ayağına dolaşmamıştı. Bir ara denize girmek istemiş, izin alamayınca da yarım saat fazladan bilgisayarda oynama karşılığında huysuzluk etmeyeceğine söz vermişti.

Rafet işçiler paydos ettikten sonra bahçede oturup bir yorgunluk kahvesi içmek istedi. Gamze ile konuştuklarını düşünürken aklına oğlu takıldı. Boşanmak nerden bakarsan bak zor iş diye düşündü. Acaba morali nasıldı? Olur da arar diye cep telefonunu tüm gün yanından ayırmamıştı. Morali bozuk olduğunda kimseyle konuşmak istemezdi Gökhan. Gerçi morali düzgünken de pek konuşmak istemezdi ya neyse!

Kahvesi bitene kadar arasam mı aramasam mı diye düşündükten sonra kararını verdi.

“Alo.”

“Nasılsın oğlum?”

“İyiyim, ne olsun? Sen nasılsın bakalım, kavuştun torununa.”

“İyiyim. Gamze burdaydı. Söyledi boşanma işini...”

“Öyle... Öyle karar vermiş madem boşanacağız n’apalım...”

“Senin başka türlü bir kararın mı vardı?”

“Yooo... Ama insan... Morali bozuluyor insanın işte...”

Açık konuşmayı seven Rafet oğlunun hiçbir olayı, hiçbir duygu ve düşüncesini açıkça dışa vurmasına yıllardır kızardı. Küçükken de böyleydi bu çocuk! Okulundan memnun olmaz, sebep de söylemezdi. Kızgın ama sakin bir sesle sordu: “Neye moralin bozuldu oğlum? Eve

gidince kimle konuşmadan oturacağım diye mi bozuldu moralin?” Birden çok komik geldi söylediği ve gülmeye başladı.

Gökhan da güldü. “Haklısın. Ben ne istediğimi bilmiyorum... İşler de yoğundu bugün, yorulduğum iyice.”

“E gel yarın sabah... Cumartesi işte! Bir gece kalır Pazar akşamı dönersin. Denize girersin... Hem yarın akşam davet var burda, bir düşün... Atlas’la ilgilenirsin biraz.”

Tekliften duyduğu memnuniyet adamın sesine yansıdı. “Olur valla... Bana da bir değişiklik olur!”

Birbirlerine iyi akşamlar diledikten sonra telefonu kapadılar. Rafet yerinden kalkarken söylendi. “Sanki davet lazım!”

*

Mecnun arabayı kahvenin biraz ilerisine park ederken Yannis’in geldiğini görünce bekledi ve yaklaşınca gülerken takıldı. “Akşam olmadan kaçmışsın otelden bakıyorum?”

“Kaçmadım. Bugün hiç gitmedim.”

“Hayırdır? Hasta mısın?”

“Yok. Evde kaldım bugün. Denize gittim. Çok is yoktu.”

“Kahveye uğrayacağım ben. Sen?”

“Ben de.”

Berberce kahveye yürüdüler. Uğur, Taylan ve Ercüment dışında bir masada sohbet ediyorlardı. Taylan onları görünce gülümseyerek ayağa kalktı. “Oooo Mecnun, nerelerdesin aslanım yaaa... Uğradım yoktun serada!” Sarıldıktan sonra Ercüment’e dönerek sözlerini sürdürdü. “Buralardaki en yakın dostum meşhur Mecnun bu işte!”

Ercüment el sıkışırken, “Çok bahseder Taylan sizden,” dedi.

Mecnun güldü. “Kanada beni tanıyor yani?”

Taylan arkadaşını Yannis’le de tanıştırdı. Bu arada Yannis ve Mecnun diğer masalardan bazı kişilerle de selamlaştılar.

Birbirlerine hal hatır sorup sohbet ederlerken, kahveye altmış bir yaşında Hacı lakaplı Veysel geldi. Emekli bir din bilgisi öğretmeni idi. Tasavvuf başta olmak üzere pek çok konuda okurdu. Haftada üç-dört kez kahveye uğrar ve kimi bulursa sohbet ederdi. Özellikle emekli felsefe öğretmeni Soner’le tartışmayı çok severdi.

Uğur ikisinin tartışmasını her zaman ilgiyle dinlerdi. İkisi de hoşgörülü ve çok kültürlü insanlardandı. Hacı Veysel genellikle, “Dinde zorlama yoktur,” diye başlayıp bu minvalde devam ettirdiği her sohbeti, “Müslüman olmayan cennete giremez,” şeklinde noktalar.

Herkesle selamlaşıp tek başına yan masaya geçince, Uğur onun yanına gidip sohbet etmeye başladı. Adamın kendisiyle konuşurken yan gözle Yannis’e baktığını görünce eyvah diye geçirdi içinden. Keşke Soner de burada olsaydı! Bari Mecnun ters bir şey söylemeseydi!

Mecnun denk geldiğinde bazen bu sohbetleri dinler, mutlaka bir yerde araya girip öyle şeyler söylerdi ki kahvede herkes gülme krizine girerdi. Sonra da konu dağılır, ne Hacı ne Soner sohbete devam etmek isterdi. Bu da gizli randevulaşma anlamına gelirdi, ertesi gün tekrar denk gelmiş gibi yaparak buluşurlar ve konuyu baştan alırlardı.

Hacı Veysel Yannis’i Müslüman yapmaya çok kararlıydı. Ona bir Kuran-ı Kerim hediye etmişti. Ne zaman denk gelseler ayetler okur, kendi inancına göre bir insanı kurtarmaya çalışırdı. Yannis hep gülümseyerek, uslu bir çocuk gibi dinlerdi adamı ama bir türlü Müslüman olmazdı!

Veysel önce Taylan’a hâl hatır sorup Ercüment’le ilgilendi, sonra da Kanada’da yaşayan Müslümanların durumuyla ilgili biraz bilgi edinip gülümseyerek Yannis’e döndü. “Verdiğim Kuran’ı okuyorsun değil mi Yannis oğlum?”

“Okuyorum arada,” dedi Yannis gülümseyerek.

“Aklına takılan bir şey olursa bana sor.”

Mecnun hemen muzip bir şekilde araya girdi. “Hacı amca bu adamı Müslüman etmeden rahat etmeyeceksin sen, değil mi?”

Veysel başını salladı. “Evladım İslamiyet hak yol, doğru yol... Dini olsa sesim çıkmayacak ama Hristiyan da değil. Böyle olmaz! Dinsiz olmaz!”

Mecnun gülerken sordu: “Niye olmasın Hacı amca?”

Adam doğru yerlere vurgu yaparak davudi sesiyle cevap verdi. “O son nefes var ya o son nefes! Ne kadar önemli biliyorsun! İmanlı gitmekle imansız gitmek aynı mı?”

Mecnun omzunu silkerek Yannis’e döndü. “Hasta masta olursan çağır Hacı amcamı, son nefes önemli bak.” Veysel’e dönerek sordu: “Yanlış anlamadım değil mi Hacı amca, son güne kadar istediğimiz gibi yaşayıp son gün Müslüman olup kurtulabiliyoruz?”

Hacı Veysel Mecnun’un takılmalarına alışkındı. “Olur mu canım? Bu dünyada da lazım insana hak yol! Şimdi sen gideceğin yerin yolunu doğru bilirsen... Üzülmeden, boşa vakit harcamadan gidersin. Bilmezsen kaybolursun, sıkıntı çekersin, üzülürsün değil mi?”

Mecnun bir kaşını kaldırarak, “Kestirmeden gidilmez diyorsun yani?” dedi.

Etraftakiler güleştüler. Veysel çayından bir yudum alıp en baştan anlatmaya başlayacaktı ki Mecnun ciddiyetle konuştu. “Hacı amca sana bir şey soracağım.”

Adam başını eğdi. “Sor tabii.”

“Yaaa kaç yıldır tanıyoruz şu adamı şurda, Müslümandan ne farkı var? Müslüman olunca ne değişecek sanki hayatında? Hakikaten bir şeyin değişeceğine inanıyor musun?”

Hacı işaret parmağını şakağına koyarak, “Bir düşün!” dedi. “Bütün hayatı değişecek!”

Herkes konuşulanları bir Mecnun’a bir Veysel’e bakarak ilgiyle dinliyordu. Kısa bir sessizlikten sonra Mecnun başını öne eğip kaldırarak, “Düşündüm,” dedi.

Adam arkasına yaslanarak, “Anladın değil mi hayatında neler değişeceğini?” diye sordu.

Mecnun kaşlarını kaldırarak cevap verdi. “Hiçbir şey değişmeyecek!”

Veysel her zamanki gibi ayetlerle uzun uzun açıklama yapmaya başlayacakken Mecnun dur işareti yaparak yerinden kalktı ve elini Yannis’in omzuna koyup, “Şimdi bu adam Müslüman olunca, ilk iş bir Müslüman adı alacak, değil mi?” diye sordu. Hacı başını sallayınca ekledi: “Diyelim ki adına Yahya dedik...”

Etraftan gülüşme sesleri yükseldi. Yannis de gülümsedi.

Mecnun açıklamasını sürdürdü. “Diyelim Yannis’in olmadığı yerde ondan bahsedeceğiz...”

Konunun nereye varacağını kestiremeyen Veysel, “Evet?” dedi başını sallayarak.

Mecnun kahvenin dışına çıkıp geri geldi. “Böyle... Biri gelecek bir gün kahveye ve soracak Uğur abiye... Yahya geldi mi?” Kahvedeki diğer müşterilere döndü. “E biliyorsunuz... Duvarcı Yahya var... Balıkçı Yahya var...”

Herkes gülümseyerek kafasını salladı.

“E bizim Uğur abi de anlamayacak hangi Yahya’dan bahsedildiğini...” Sesini yükseltti. “Veee... Haliyle...” Sesini alçaltarak Veysel’e doğru eğildi. “Hangi Yahya diye sormayacak mı?”

Adam başını öne eğerek, “Eeee... Sorar tabii,” dedi.

Mecnun elini onun omzuna koyarak, “Hah işte!” dedi. “Peki soran kişi ne diyecek?”

Hacı Veysel başını kaldırıp ona soran gözlerle baktı. “Ne diyecek?”

Mecnun gözlerini kısarak ve kelimeye vurgu yaparak adamın sorusuna cevap verdi. “Gâvur Yahya!”

Kahvedeki herkes gülmeye başlayınca Hacı da hafifçe güldü.

Mecnun diğer masalara dönerek, “Ne değişecek yani?” diye sordu. “Adam yine gâvur kalacak!” Yannis’in omzuna vurup yerine otururken gülerken söylendi. “İh... Gâvur geldin gâvur gideceksin Yannisim... Bak ben sana söyleyeyim, Müslüman da olsan, gâvur kalmaya mahkûmsun sen... Demedi deme! Kurtuluşun yook!”

Mecnun’un son söylediklerine, mimiklerine, Yannis de dahil herkes kahkahalarla gülüyordu.

Taylan gülmesi biraz geçince Ercüment’e doğru eğildi. “Dedim ben sana oğlum, bak bir gün geçirelim bununla, akşama karın kasların ağrıyacak!”

*

“Yol mu dokundu klima mı bilmem artık,” dedi Emel çayına limon sıkarken. “Hiç yemek yiyecek havada değilim, hem o boyoz dediğin şey de yağlı görünüyor kızım, sen şu simitten uzatsana bana.”

Handan tabağı uzatırken, “Simit değil gevrek... Pastane simitlerine simit diyorlar burada,” diye açıkladı gülerken ve Mecnun’un arabasının kapının önüne yanaştığını gördü. “Aaaa... Mecnun geldi!”

Emel başını uzatıp eski püskü arabaya bakarken, “Mecnun kim?” diye sordu.

Handan bahçe kapısına doğru giderken cevap verdi. “Tanışacaksınız şimdi.” Sarılıp adamı yanaklarından öperken, “Hoşgeldiün kaçak,” dedi ve papatyaları işaret etti. “Seraya teşekkür geldim ama bulamadım seni.”

Mecnun eğilip papatyaları okşarken, “Yanlış adres Asi Kontes! Bu saksılar Yannis’in eseri, ben sadece azıcık yardım ettim. Üç saat uğraştı en az, bilgin olsun,” dedi göz kırparak.

Handan hiç bozuntuya vermeden, “Tamam o zaman ona teşekkür ederim,” diyerek adamı kolundan tutup masaya doğru çekti. “Tanıştırıyım sizi... Mecnun! Bu şahane bahçeyi ona borçluyuz. Annem Emel, babam Tahsin...”

Mecnun onların elini sıkıp bir sandalyeye oturdu.

Handan mutfağa çay bardağı almaya giderken Emel hemen sordu: “Peyzaj mimarı mısınız?”
“Hayır. Bahçıvanım.”

Bu cevabı duymayı beklemeyen Emel biraz afalladı. “Hmmm... Bahçeyi çok güzel yapmışsınız elinize sağlık.”

“Teşekkürler. Ama yalnız yapmadım... Kızınızı da çalıştırdım.”

O sırada Handan geldi ve Mecnun Tahsin Bey’e yolculuklarının nasıl geçtiğini sorduktan sonra genç kadına dönüp telefonla ulaşamadığı için buraya kadar geldiğini açıkladı. Faytonu isteyip istemediğini sordu. İstese de yorgundu bugün. Zeytinyağı getirdiğinden bahsetti. Birlikte arabaya gittiler ve üç şişe zeytinyağı alıp geri döndüler.

Emel plastik şişelerin sağlığa zararlı olup olmadığını sorunca Tahsin şişenin kapağını açıp yağı koklayarak, “Çoook güzel kokuyor,” dedi.

Emel kocasına ters ters bakarken Handan adama dönüp sordu: “Ayvalık zeytinyağı demek! Sen bugün orda mıydın?”

Mecnun çayından bir yudum alıp kafasını geriye attı. “Yok yok. İzmir’deydim. İlkokul öğretmenimi ziyaret ettim. Behiye Hanım’ı.” Gülümsedi. “Her gittiğimde bir şeyler verir böyle zorla.”

Emel merak etti. “Nerden bulmuş bu zeytinyağını plastik şişelerin içinde?”

Mecnun gülümseyerek açıkladı. “Ayvalık’tan bir öğrencisi getirmiş. Kendine yaptırmıştır. Biliyorsunuz bizim millet ziyarete eli dolu gider, gani gönüllüdür. Ne varsa işte evinde... Burda zeytin, zeytinyağı, incir kurusu falan en yaygın hediyelerdir. Hiçbir şey bulamazsa... Özellikle kadınlar...”

Emel merakla başını sallayarak, “Evet?” dedi.

Mecnun omzunu silkerek, “Biliyorsunuz...” dedi gülümseyerek. “Borcam! Joker hediye!”

Handan ve Tahsin kahkahayı basarken Emel hafifçe gülümsedi.

Sonrasında Handan genç adama dönerek annesinin bir akrabasına götürdüğü borcamın iki yıl süresince Amasra’da kimlerin evini dolaştığının hikâyesini anlatmaya başladı.

*

Mecnun gittikten sonra sofrayı topladılar, hava kararmak üzereydi. Handan annesiyle babasına yürüyüş yapmayı teklif edince Tahsin Bey olur bacaklarını açılır biraz diyerek kabul etti ama Emel Hanım yorgun olduğunu ve dışarı çıkacak hali olmadığını söyledi. Kızına bakarak, “Sen çık hava al istersen, ben dinleneyim biraz,” dedi.

Handan bu bakışı iyi bilirdi: Annesi yine babanı mı seçeceksin yoksa beni mi diye soruyordu!

Bu yüzden babasına yolu tarif edip evde kaldı. Gidip müziği açtı ve annesi yüksek tonda müzik dinlemekten hoşlanmadığından sesi hafif kıstı. Emel'in bulaşıkları yıkamak için mutfığa geçtiğini gördüğünde ise söylendi. "Anne bıraksana, hani yorgundun, otur şöyle, yıkarım ben sonra."

Süngere deterjan damlatan kadın kanepedeki kızına döndü. "Bulaşık beklemez kızım!"

Handan gülümseyerek cevap verdi. "Benim bulaşıklarım bekler, otur şuraya anne!"

Emel bardak ve tabakları sudan geçirirken, "Şöyle koyayım da kokmasın bari... Anneannesi kılıklı. Bütün rahatlığını aldın rahmetliğin. Sizin gibi şöyle bir rahat olamadım bu dünyada," diye söylenerek elini kuruladı.

Handan annesinin yeni gelen tekli koltuğa oturmasını izlerken, "Olamazsın çünkü rahat olmamayı seçiyorsun sen," dedi.

"Aaaa! O nasıl oluyor?" diye sordu Emel kaşlarını kaldırarak.

"Şöyle oluyor... Şimdi yorgunsun ve gelip kalk Handan oraya ben uzanacağım diyeceğine o koltuğa oturuyorsun gümüş gününe gelmiş gibi."

Emel koltuğa baktı. "Ama sen oraya öyle bi yayılmışsın ki..."

"E kalk de!"

Emel şöyle bir düşününce kızına hak verdi ve "Kalk ordan," dedi gülümseyerek.

Handan kalktı ve kadın başının altına bir kırlent koyup koltuğa uzandıktan sonra, "Ohhh ne rahatmış..." dedi.

"İşte böyle!" dedi Handan gülerek.

"Sonunda aldın ha!" dedi Emel televizyona beklenti içinde bakıyordu.

"Ofisteki televizyon. Bağlantı yok yani, dizileri unut!"

Emel odayı biraz inceledikten sonra yavaş yavaş konuştu. "Sen kalk her türlü rahatı, işi gücü tep, gel bu eve otur! İyi misin bari?"

"Çookk."

Emel merakına daha fazla engel olamadı. "Kim bu Mecnun kızım?"

Handan omzunu silkti. "Mecnun işte! Tanıştın ya!" Gülümsedi. "Harika bir insan!"

"Bahçıvanmış."

Handan annesinin yüz ifadesini taklit ederek, "Bahçıvanmış deme öyle! Bahçıvan var bahçıvan var. Yaptığı bahçeleri bir görsen dudacağın uçuklar," dedi.

"Okumamış yani... Eğitimsiz..."

"İkisi de değil. Çünkü sen bu kelimeleri üniversiteye gitmemiş anlamında kullanırsın. Hayır üniversiteye gitmemiş ama on üniversite bitirerek doğmuş insanlardan bence. Eğitimden kastettiğin de düzene uymaması ise..." Gülümsedi. "Tamamen eğitimsiz ama bence keşke hiçbirimiz bu anlamda eğitilmeseydik!"

"Duyan da Einstein'dan, Ömer Hayyam'dan falan bahsediyorsun zanneder," dedi Emel yüzünü buruşturarak.

"Aşağı yukarı," dedi Handan gülerek.

Emel durumu net olarak anlamak için nokta atışına başladı. "Nerde tanıştınız?"

"Sevgilim değil merak etme." Annesinin yüzünde beliren rahatlamış ifadeyi görünce kahkaha attı.

Emel suçüstü yakalanmış gibi hissederek açıklama yaptı. "Kızım senin iyiliğin için konuşuyorum biliyorsun... Olmaz yani... Biliyorsun sen de. Davul dengi dengine."

Handan sakince sordu: "Davul muyum ben? Anne otuz beş yaşına geldiğimi ne zaman kabul edeceksin?"

"Kötülüğün için söylüyorum yani, öyle mi?"

Handan güldü. "Hep aynı şeyi yapıyorsun. Konuşurken konuyu istediğin yere çekip ordan devam ediyorsun."

"Konu ne peki? Konu benim senin iyiliğini istemem."

"Hayır."

"Ne peki söyle!"

“Senin insanları bir görüşte sınıflandırman. İki değil bak... Bir kere görmem kâfi.”

“Eeee... Tecrübe denir buna.”

“Hayır, buna ezber denir.”

Emel kızının açığını yakalama heyecanıyla hızla oturma pozisyonuna geçti. “Ezber denirmiş. O zaman söyle bakalım o kadar iyi insan tanıma uzmanlığın varsa neden Aydın’dan ayrıldın?”

“Bak şimdi, ben sana insanları tanıma konusunda uzmanım demedim ki... Tartışmanın eksenini kaydırma lütfen.”

“Demedin ama onu demeye getirdin.”

“Hayır. O senin anlamak istediğin şey. Ben tam tersini söylüyorum. Bir kez görüp de kim için bir hüküm verdiğimi gördün?” Gülümsedi. “Hatta benim hüküm vermek çok zamanımı alır. Aydın da bunun kanıtı.”

“Lafı değiştirme. Bak ben babanla kaç yıldır yaşıyorum. Sen kaç ay evli kalamadın.”

“Kalamadım değil kalmadım. Nedeni de çok basit. Adam hırsız çıktı. Bana sormadan ananemin bana yazdığı masalları yayınevine gönderdikten sonra onunla yaşamaya devam mı edecektim?”

Emel yine yüzünü buruşturdu. “Aman! Ne büyük olay! Adam öyle bir şey düşünmüş işte... Belki de karısına sürpriz yapmak istedi! Bir kere bile dinlemedin çocuğu! Senin kıyırık kitabına muhtaçtı sanki?”

Handan başını salladı. “Ay anne yaaa ne kadar klişe bir bakış açın var, inanamıyorum bazen sana! Biliyordu o masalların benim için özel olduğunu! Ne yapacaktım yani? Hiçbir şey olmamış gibi devam mı edecektim?”

“Tabii... Ne var bunda?” dedi Emel dudaklarını kıvrarak. “Biz hep devam ettik kızım, böyle şeyleri bırak, neler neler çektik sineye!”

“Etmeseydiniz anne, kim zorladı sizi?”

Emel bu soruyu duymamış gibi konuşmaya devam etti. “Çetin’i de bıraktın! Kalktın geldin buralara böyle! Yok otelci kadın yok bahçıvan. Küçükken de böyleydin sen! Yazın Amasra’ya gittiğimizde nerde balıkçı çocuğu, nerde çiftçi çocuğu var onlarla oynardın!”

“Sanki sen değildin, öğretmenken öğrencilerine insan eşitliğinden bahseden.” Gülümsedi. “Perhiz yaparken lahana turşusu yiyorsun hep!”

Emel kaşını kaldırarak cevap verdi. “Benim öğretmenliğimle bu konunun ne ilgisi var?”

Handan tek kelime etmedi, annesinin yükselen ses tonundan rahatsız olmuştu. Birden Güneş’i özledi. O çelişkileri daha çabuk görür ve çok iyi anlatırdı. Anlatmaktan çok... Doğru sorular sorardı. Ben bunu beceremiyorum diye düşündü. Görüyordu çelişkiyi ama karşı taraf biraz sesini yükseltince konuşmaya devam etmek istemiyordu.

Annesine baktı, gözlerini kapamıştı kadın. O sırada *Johann Sebastian Bach*’tan *Andante* çalmaya başladı. Bu parçayı ilk defa anneannesi dinletmişti ona...

Handan on yaşındaydı. Anneannesi her gün akşamüzeri yaptığı üzere kitap okuyor ve TRT3’ten klasik müzik dinliyordu.

Küçük kız o gün okulda neler olduğunu anlatırken bu parça çalmaya başladı ve Gülşen parmağını dudaklarına götürüp sus işaretini yaptı.

Bu, çok önemli, bunu dinlemelisin anlamı taşırdı. Bu yüzden Handan anneannesi gibi gözlerini kapatıp tam anlamıyla kendini vererek dinledi parçayı.

Gülşen parça bitince sordu: “Beğendin mi?”

Handan başını salladı. “Çoook güzeldi!”

Kadın kucaklarını işaret edip çağırıyordu torununu. “Bu ve bunun gibi güzel bestelerin nasıl yapıldığını hiç merak ettin mi? Masalını dinlemek ister misin?”

Handan hemen onun kucaklarına kuruldu ve anneannesine dikkat kesildi.

“Çoook eskiden ama çoook çoook eskiden olmuş bu anlatacağlarım. Dünyanın her yerinde ormanlar var biliyorsun ama o zamanlar daha çok orman varmış. Boy boy ağaçlarla, kavgasız güürültüsüz kardeş kardeş yaşarlarmış...”

Bazen canları sıkılmış ağaçların, birbirlerini ziyarete giderlermiş... Burdaki ağaçlar Brezilya'ya, Afrika'dakiler Türkiye'ye gelirmiş ama tabii çok kalamazlarmış. Her ağacın belli bir yerde yaşaması lazım biliyorsun."

Handan güldü. "Tabii. Afrika'daki ağaç sıcağa alışkın, Sovyetler Birliği'ne giderse grip olur," dedi.

Kadın gülümseyerek, "Elbette!" dedikten sonra masala devam etti. "Bazen de ağaçlar toplantısı olurmuş. Bir gün bir ağaç bu toplantıda demiş ki: 'Arkadaşlar, biz dünyanın ciğerleriyiz. Biz olmazsak dünya ölür! Görevimiz önemli ama insanlar bize kötü davranmaya başladılar! Düşünmeden kesiyorlar... Daba da kötüye gidebilir bu iş çünkü kötü davrandıklarını fark etmiyorlar! Bize bir şey olursa dünya ölür, onlar da ölür, bir çare bulmalıyız!' Herkes bu ağaca hak vermiş... Düşünmüşler taşınmışlar, birçok fikir söylenmiş ama hiçbiri çare değilmiş..."

İki senedir masalların devamını tahmin etmeye başlamış olan Handan araya girdi. "En akıllı ağaç mı bulmuş çareyi?"

"Cık," dedi anneanesi. "En akıllı ağaç diye bir şey yoktur. Bütün ağaçlar akıllıdır... Neyse... Yavru ağaçlardan biri, 'Rüzgâr!' diye bağırmış! Hepsi ona dönmüş. O da yavaş yavaş açıklamış. 'Biz rüzgârın çıkardığı seslere bayılmıyor muyuz? Çok sevmiyor muyuz? İnsanlar da haklılar... Zaman diye bir şey icat edip içine sıkıştılar ve yoruluyorlar... Dinlenmek, mutlu olmak için de çoğunlukla müzik dinliyorlar..."

Biz rüzgârı dinlemeyi bilen insanları tanıyoruz nasıl olsa! Onlar beste yapanlar! Bundan böyle onlardan biri gölgemize sığındığında, onunla konuşalım! Yardım edelim ve o da çok daha güzel besteler yapсын! Dünyanın nefes almasına yardım edecek kadar güzel besteler! Madem insanlar zamanı yarattı ve rüzgârı dinleyemeyecek kadar meşguller, o besteyi dinlesinler!"

Yaşlı bir ağaç bu öneriyi çok beğenmiş ve dallarını çırpmış, sonra bütün ağaçlar dallarını çırpmış...

İşte o gün bugündür, dünyanın her yerinde ağaçlar, bazı bestekârlara yardım eder. Onlar ağaçlarla konuşabilen, rüzgârı duyabilen özel bestekârlardır... Kulakla değil ama! Kulaksız da duyabilir, dilsiz de konuşabilirler... Ve öyle besteler yaparlar ki zaman durur, dünya nefes alır!"

Handan sordu: "Demin dinlediğimiz kimin bestesiydi?"

"Johann Sebastian Bach."

"O da ağaçlarla konuşmuş mu?"

"Tabii."

"Ne zaman?"

Anneanesi dudakını kıvrırdı. "Annesi o çok küçükken ölmüş, babası da dokuz yaşındayken ölmüş... Belki o zaman bir ağacın gölgesine kaçmıştır üzüntüden, o zaman söylemiştir ağaç. Bilmiyorum ki... Ama ağaçla konuştuğu kesin. Sence de öyle değil mi?"

Handan başını salladı ve bir süre düşündükten sonra önceki haftalarda öğrendiği isimleri dikkatle saydı. "Sarabande. Handel de konuşmuş ağaçla!"

Gülşen başını salladı.

"Kimseye etmem şikâyet. Kemani Serkis Efendi de konuşmuş."

"Elbette!"

"Hacı Arif Bey de. Tuti..."

"Tut-i mu' cize-i gıyem ne desem lâf değil... Biliyorum biraz zor ama öğreneceksin," dedi anneanesi gülerek. Şüpheli bakışlarla sordu kız: "Peki bu kimin masalıydı?"

Anneanesi hemen cevap verdi. "Helga Şopenört." Torununu kucağından indirirken açıkladı. "Bütün Alman çocuklar bilir bu masalci kadını... Almanya'da çok meşhur..." Handan'ın konuşmasına fırsat vermeden ekledi: "Hadi gel akşam yemeğini hazırlayalım, birazdan gelir annenle baban..."

*

Mecnun Handan'dan ayrıldıktan sonra Rafet'in yanına gidip kasada kalan beş-altı şişe yağı verdi, Atlas'la biraz hasret giderdi. Beraber bir saat kadar top oynadılar.

"Çocuğun turşusu çıktı yeter... Hem beraber yemek yiyeceğiz bekle!" diyen Rafet torununu yıkayıp giydirdi ve hep beraber yemek yediler.

Atlas uyduktan sonra bahçede kahve içerlerken Rafet çocuğun orada okula başlamasından Gökhan'ın boşanmasına kadar bütün gelişmeleri ona anlattı. Mecnun yine patlayacak kadar şişmiş diye düşündü onu dinlerken. Böyle zamanlarda kadın bir tek onunla konuşur, ferahlatıyor beni seninle konuşmak derdi.

“Şimdi sana bir sorum var,” dedi Mecnun onun sözünü bitirmesini bekledikten sonra.

“Sor.”

“Dün gece endişelendim, üzüldüm, uyuyamadım dedin ya...”

Rafet başını salladı. “Hıı. Çok gerildim çok.”

“Değdi mi?”

“Yani değmedi ama... Yani insan endişeleniyor, üzülüyor işte,” dedi Rafet başını eğerek.

“Sana ben kaç kere demiyor muyum, şu kafanın içini dinlemeyi bırak! Bak sana garanti veriyorum...” Gülümsedi. “Dinlemezsen susacak...”

Rafet güldü. “Herkes kafasının içiyle konuşur.”

“Ben konuşmam!”

Rafet inanmayarak yüzünü buruşturdu ve o sırada Maral'ın arkadaşıyla birlikte bahçeye girdiğini gördü. “Haaa... Maral arkadaşını alıp gelecekti, otele kalacaklar, unutmuşum.”

Maral masaya gelip gülümseyerek arkadaşını tanıttı. “İşte İstanbul'dan gelen arkadaşım Ece. Bu Rafet abla, bu da Mecnun...” El sıkışırken gururla ekledi: “Kendisi Güzel Sanatlar Fakültesi mezunudur.”

Yirmi beş yaşında, kumral, orta boylu, biraz etine dolgun bir kızdı Ece. Kısa kıvrıkcık saçlı ve elâ gözlüdü, çilli sevimli bir yüzü vardı. Mecnun'un çektiği sandalyeye oturdu gülümseyerek.

Maral da Rafet'in yanına oturdu ve arkadaşının kendinden üstün bir tarafı olmadığını vurgulamak istercesine açıkladı. “Bir mimarlık bürosunda çalışıyor, tabii resim yaparak para kazanılmıyor.”

Rafet başını sallayarak Ece'ye sordu: “Nasıl geçti yolculuğunuz?”

“Yorucuydu biraz ama iki günlüğüne de olsa İstanbul'dan kaçmak güzel,” dedi Ece gülümseyerek.

Rafet ona hak verdi. “E çok kalabalık bir şehir tabii.”

Mecnun araya girdi. “İstanbul şehir değil ki ülke! Hatta iyi bir terzi birkaç ülke çıkarır İstanbul'dan... Orada Yunanistan'dan Bulgaristan'dan bile daha çok insan var... Şehirmiş... Pehhh!”

“Çok doğru,” dedi Ece gülümseyerek.

Mecnun gökyüzünü göstererek güldü. “O bilir tabii n'apacağını ama ben onun yerinde olsam İstanbul gibi şehirlerde yaşayanları sorgusuz cennete koyarım.”

Ece adamın söylediğini ve söyleme şeklini, yüz ifadesini çok komik bularak gülerken Maral ayağa kalktı ve ona başıyla işaret ederek, “Hadi odamıza çıkalım Ece, sen uyumadan biraz sohbet edelim,” dedi.

İyi akşamlar dileyerek arkadaşıyla oradan ayrıldı. Ece'nin aklı sohbetde kalmıştı. “Otursaydık ya biraz daha, komik adammış Mecnun, sohbet ediyorduk ne güzel.” Bahçe, deniz kokusu hoşuna gitmişti.

Maral omzunu silkti. “Amaaan boş ver şimdi... Hep böyle etrafımda işte...”

*

Yemek boyunca iltifatlar alan Aysel sofradan gayet mutlu kalkmıştı. Bulaşıkları makineye yerleştirirken sanki bilmiyorsun iyi aşçı olduğunu dedi kendi kendine. Yine de takdir görmek mutlu ediyordu insanı.

Taylan mutfağa girdi gülümseyerek. “Anne kahveleri ben yapayım hadi sen otur.”

Aysel oğlunun bu teklifini kabul etmedi. “Olur mu öyle şey canım? Misafirsin sen... N'oldu? Babanın kelebek muhabbetinden sıkıldın mı?”

“Yooo sıkılmadım.ERCÜMENT’in de çok ilgisini çekti. Bazı kelebek sitelerini telefonda incelemeye çalışıyorlar...” Gülümsedi. “Ben de sana yardım edeyim diye geldim, kötü mü ettim? Türk kahvesini de fena yapmam biliyorsun.”

Aysel güldü. “Gelir gelmez anneni bırakıp kızlara koştun... Şimdi de gönül almaya çalışıyorsun değil mi?”

Taylan hemen itiraz etti. “Anne arkadaş onlar yaaa... Hoşsohbet kızlar... Bugün denizde de beraberdik. Akşamüzeri ayrıldık.” Gülererek sürdürdü konuşmasını. “Çok yalvardılar bu akşam çıkalım diye ama olmaz dedim, annemi göreceğim dedim.”

Aysel gülerken cezveyi ocağa koydu ve dolaptan fincanları çıkarırken, “Demek bugün de görüştünüz,” dedi için için sevinerek. “Kahveleri içtikten sonra senle şöyle ana oğul dondurma almaya gidelim mi? Hem biraz sohbet ederiz.”

“Oluur,” dedi Taylan. “ERCÜMENT de babamla koyu sohbette zaten.”

Kahve faslından sonra Aysel ve Taylan dışarı çıktılar. Aysel oğlunun koluna girdi ve Kanada’daki hayatıyla ilgili aklına takılan bütün soruları sordu. Hayır, evi pis değildi. Hayır, aç kalmıyordu. Sıkı giyiniyordu. Eve dönerlerken yumuşak bir sesle sordu: “Şu Eylül denen kızdan hoşlandın, değil mi?”

Taylan omzunu silkti. “İyi kız. Hoşsohbet. Ceren de öyle.”

“Canım iyi kızlar tabii ama ben onu demiyorum... Yani... Gerçekten hoşlandın mı?” Oğlunun tepkisini çekmeden aklından geçeni nasıl soracağını düşündü bir süre. “Evlenmeyi isteyebileceğin bir kız mı?”

“Offf anne yaaa...” dedi Taylan.

Aysel durdu. “Asıl benden sana offf! Oğlum otuz yaşına geldin! Ne zaman evleneceksin?”

Taylan kayıtsız bir şekilde cevap verdi. “Ben daha evlenmeyi düşünmüyorum.”

Aysel en etkili cümlesini sona saklamıştı. Alçak sesle ve yavaş yavaş konuştu. “Babanla biz mezara girince evlenirsin artık... Torunlarımızı da mezarlığa getirirsin.”

Bu cümle Taylan’da istenen etkiyi yarattı. “Yaaa anne, böyle söyleme!”

Aysel tekrar onun koluna girdi, yürümeye başladıklarında daha sakindi. “Taylan oğlum, sen şimdi burdan gidiyorsun ya... İşin oluyor gücün oluyor tabii, bizi hiç düşünmüyorsun. Ama biz öyle değiliz. Yani ben öyle değilim... Her gün aklım sende kalıyor. Halbuki evlensen... Evinin yurdunun olduğunu bilsem... Bence babanın aklı da sende kalıyor. Sen bizi şimdiye kadar hiç üzmedin, güzel güzel okudun. İş buldum dedin... Kanada’ya gideceğim dedin... Hayır dedik mi?” Konuşmasına birkaç saniye ara verdikten sonra iç geçirerek devam etti. “Ne var sanki sen de bizim bi dediğimizi yapsan? Şu Eylül’ü bir düşünürüm desen... Söz ver, o bana yeter.”

Taylan bu teklifi pek gerçekçi bulmadı. “Düşüneceğim diye söz verince yetecek mi? Emin misin?”

“Aaaa eminim tabii... Senin sözüne güvenmeyeceğim de kimin sözüne güveneceğim? Hayatta tanıdığım en dürüst insansın sen.”

Taylan elini annesinin omzuna koyup, “Peki...” dedi düşünceli bir ifadeyle.

*

Tahsin yürüyüşten döndükten sonra karısını uyandırmamak için sessizce koltuğa oturdu. Handan kadının üzerine bir pike örtmüştü. O sırada Emel hafifçe horladı.

Genç kadın babasının yanına gidip alçak sesle kahve içmek isteyip istemediğini sorarken, “Niye sesli konuşmuyorsunuz?” diye sordu Emel gözünü açarak.

“E uyuyordun anne.”

“Uyumuyordum, gözlerim kapalı dinleniyordum.”

“Horladın bile hanım,” dedi Tahsin gülümseyerek.

Emel yüzünü buruşturdu. “Aman Tahsin hep aynı şeyi söylersin... Uyumuyordum...”

Handan kahve yaparken kendi kendine güldü. Elli yaşını geçip de uyuduğunu kabul eden kimseye rastlamamıştı. Acaba bu bir yaşlılık belirtisi miydi? Anneannesi de böyleydi. Bazen

koltukta uyuklar, hatta horlardı. Gözünü açtığında da uykuya daldığını asla kabul etmezdi. O yaşlara geldiğimde ben de mi böyle olacağım acaba diye düşünmeden edemedi.

*

Nurcan ve Rıza pek konuşmadan yemeklerini yedikten sonra biraz televizyon seyrettiler. Çay faslından sonra adam ayağa kalktı. “Ben yarın sabah erken çıkarım. Bir-iki yere uğramam lazım. Sen bana bir çanta hazırla. Pazar günü Sevim’i alıp Çanakkale’ye gideceğim. İyice bir baksın doktorlar şu böbreğe.”

Nurcan ifadesiz bir şekilde sordu: “Selma’ya haber verdin mi? Bakalım müsait mi değil mi?”
“Verdim verdim. Bugün aradım cep telefonundan.”

“Ne dedi?”

“Buyrun gelin dedi, ne diyecek.”

“Beni sormadı mı?”

“Seni niye sorsun Nurcan? Günde kaç kere konuşuyorsunuz. Hadi ben yatıyorum.”

Nurcan başını eğerek, “Tamam. Allah rahatlık versin,” dedi ve yerinden kalkıp bardakları toplarken beni davet etmedi demek ki diye düşündü.

*

Rafet saat sekizde torunuyla beraber kahvaltıya giderken lobide Gökhan’la karşılaşınca çok şaşırıldı. “Bu saatte beklemiyordum erken kalkmışsın?”

Gökhan Atlas’ı kucığına alıp havada hoplatırken, “Havadan herhalde... Erken kalktım,” dedi.

Rafet gözlerinin altındaki halkaları fark edince onun pek iyi uyuyamadığını düşündü. Eliyle işaret ederek, “Hadi gel deniz kenarında güzeel bir kahvaltı edelim,” dedi ve yemek salonundan geçip dışarı çıktılar.

“Bugünkü plan nedir?” diye sordu Gökhan masaya oturunca.

Atlas kendi planını açıkladı hemen. “Mecnun’u göreceğim ben. Çok özledim. Köpekleri de... Atları da...”

“Dün gördün ya oğlum. Bugün Mecnun gelmeyecek çalışmak için,” dedi Rafet torununun başını okşayarak.

“Biz gideriz oğlumla seraya,” dedi Gökhan oğlunun yüzü asılır gibi olunca.

Atlas gülümsedi. “Hem hediyesini veririm.”

Babası merak etti. “Bak seen. Haberim yok benim... Ne aldın bakalım sen Mecnun’a?”

“Ben almadım. Annem aldı...”

Gökhan soran bir ifadeyle annesine baktı.

“Valla ben de bilmiyorum. Odada poşette. Dün ver dedim vermedi, verirken ne diyeceğini bulamamış daha,” dedi Rafet gülümseyerek.

Atlas babaannesine söylediği bazı şeylerin başkasına anlatılmasından hoşlanmazdı. Ancak Rafet neyi anlatacağını, neyi anlatmayacağını kestiremezdi pek. Çocuğun yüzünde beliren ifadeyi fark edince en son söylediğinin aralarında kalması gereken bir şey olduğunu anlayıp durumu toparlamaya çalıştı. “Tişörtmüş... Çok güzel bir hediye paketi yapmışlar, açtırmadı bana... Göremedim...” Gülerek sürdürdü konuşmasını. “Çok güzel bir tişört almış Mecnun’a... Beyazmış...”

Garson kahvaltı servisi yapıp uzaklaşınca, “Eminim güzeldir. Gamze hep güzel tişörtler alır, zevklidir,” dedi Gökhan.

Atlas başını salladı. “Almadık ki.”

Rafet gülerek sordu: “E n’aptınız ya? Siz mi diktiniz?”

Atlas başını geriye attı. “Bir dükkâna gittik annemle. Ben anlattım. Terzi dikti... Beyaz.”

Babası merakla sordu: “Her yerde beyaz tişört var, neden terzi dikti?”

Atlas lokmasını yuttuktan sonra eliyle göstererek cevap verdi. “Üzerinde böyle yazı var.”

Rafet iyice meraklanmıştı. “Atlascım hadi bize göster şunu, baban yine aynı şekilde paketler.”

“Paketleyebilir misin?” diye sordu Atlas babasına dönerek.

“Paketlerim, hadi getir de bir bakalım,” dedi Gökhan başını eğerek.

Atlas hediyeyle geri dönünce Gökhan paketi özenle açtı. Bembeyaz tişörtün üzerine siyah, çok hoş bir el yazısıyla Hopppsiii yazılmıştı. Rafet’le Gökhan gülmeye başlayınca çocuk da gülmeye başladı.

Mecnun bir bahçeyi başarıyla tamamladığında, biraz çakır keyif olup dans ettiğinde, ummadığı güzel bir şeyle karşılaştığında, “Hopppsiii...” diye bağırırdı.

Handan’ın bahçesini tamamladığı akşam da, “Hopppsiii,” diye bağırınca şaşırılmıştı genç kadın. “Hopsi ne demek be?” diye sormuştu.

“Coşku ve mutluluk ifadesidir, hiç mi duymadın? Bu yörede herkes kullanır,” diyerek dalga geçmişti Mecnun.

Diğerleri gülünce bunun Mecnun’a ait bir kelime olduğunu anlayan Handan, “Neden hopsi? Bunun bir anlamı olmalı!” demişti.

“Her şeye bir anlam vermeye çalışan modern insan! Anlamı yok! Ama ille de anlam vereceğim diyorsan... Hopsi... Hooop ve hepsi kelimelerinin tasarruflu kullanımı olabilir... Veya Hopa ile Sivas’ın haritada çakıştığı noktaya Hopsi denir diyebiliriz,” diyen Mecnun herkesin kahkahaya boğulmasına neden olmuştu.

Rafet o gün olanları Gökhan’a anlattıktan sonra Atlas’a bakıp biraz düşündü. Çocuk kahvaltısını bitirip kovanını küreğini alarak kumda oynamak için uzaklaşınca oğluna sordu: “Hiç bu kadar anlamlı bir hediye aldın mı?”

Oğlunun bu yaşta böyle bir hediyeyle akıl etmesine şaşırın Gökhan başını iki yana sallayarak düşünceli bir şekilde cevap verdi annesine. “İh... Ama... Vermedim de...”

*

Handan akşam duş aldıktan sonra erkenden uyuyakaldığı için sabah altıda açtı gözlerini. Bir saat kadar kitap okuduktan sonra kalktı ve çay demledi. Taze ekmek ve gevrek alıp geldi. Mecnun’u aradı, faytonla gezmek için müsait olup olmadığını sordu. Öğleden sonra birkaç saatlik bir bahçe çalışması dışında boş olduğunu öğrenince, Emel Hanım bak nasıl hoşuna gidecek dedi kendi kendine gülerken. İnce ketenden uçuk mavi elbisesini giydi, makyajını tamamlarken odaya annesi girdi.

“Günaydın,” diyen Emel şöyle bir süzdü kızını ve dolabı açıp diğer kıyafetlere göz attı.

“Demek Çetin’in bahsettiği kraliçe elbiseleri bunlar...”

“Evet bunlar,” dedi Handan gülümseyerek ve olduğu yerde döndü. “Nasıl? Beğendin mi?”

“Yani... Uzun, moda değil... Ama yakışmış,” dedi annesi kararsız bir ifadeyle ve eliyle kumaşı yokladı. “Tiril tiril...”

“Hadi kahvaltı edelim artık,” dedi Handan eliyle salon tarafını göstererek. Babası da kalkmıştı.

Bahçeye hazırladıkları sofraya tam oturmuşlardı ki iki tekir yavru kediyle beyaz büyük bir kedi geldi yanlarına.

Emel, “Ayyy çok tatlılar,” diyerek sevgi dolu gözlerle baktı kedilere.

Handan kediler için tavuk boynu alıp kaynatıyordu. Büyükçe iki ayrı çanağa doldurup içine biraz ekmek parçası koyuyor ve kapının sol tarafındaki köşeye bırakıyordu. İlk başta birkaç kedi uğruyordu, son günlerde ise yavru kedi sayısı epey artmıştı. Bazen de kuru mama veriyordu. “Ben onların yiyeceğini hazırlayayım,” diyerek eve girdi.

Büyük kedinin kızının peşine takıldığını gören Emel, “Ayyy kedi girdi eveee!” diye çığlığı bastı.

Handan geri döndü ve sakince sordu: “Anne niye bağırıyorsun?”

“Eve sokaktan kedi girdi. Annen bağırmasın da kimler bağırınsın?” dedi Tahsin gülümseyerek.

Emel kızını itip eve girerken, “Çabuk, çabuk çıkar onu dışarı,” diyerek telaşla söylendi.

Handan içeri girdiğinde kedinin kanepeye kurulmuş olduğunu gördü. Mutfağa geçerken, “Kediye sakın dokunma anne!” dedi.

Kadın olduğu yerde kaldı. Alınmıştı. “Ne demek şimdi bu? Kızım ben de kedileri severim... Benim kedim yok mu? Ama bu ev kedisi değil! Sokaktan girdi içeri.”

Handan hazırladığı mama çanaklarıyla bahçeye çıkarken sordu: “Eeee? N’apalım?”

Kedi de onlarla beraber dışarı çıktı ve çanağın başına geçip yemeye başladı.

Emel başını iki yana sallayarak tekrar oturdu masaya. “Hijyenik bir durum değil bu kızım! Anlamadım ben seni! Kapıyı açıyorsun, canı isteyen kedi içeri mi giriyor?”

Handan gevreğinden bir parça koparıırken, “Eveet!” dedi.

“Kızım olur mu öyle? Bu durum... Pis!”

Handan gülümsedi ve annesi gibi başını sallayarak cevap verdi. “Sensin pis! Niye pis olsun?”

“Tüyü dökülür!”

“Dökülsün! Bizim saçımız dökülmüyor mu?”

Emel kendini garanti altına almaya karar verdi. “Ben burda olduğum sürece o kediler bu eve girmeyecek Handan!”

“Hayır efendim girecekler! Zaten hep giriyorlar. Pislendiyse ev pislendi çoktan zaten.”

Kadın kocasına döndü. “Sen de bir şey desene!”

Sakin bir şekilde fikrini açıkladı adam. “Kediler senden benden temizdir. Eve kokarca girmiş gibi yaygara yapma Emel.”

Kadın yalnız kaldığını hissetti. Bu çok saçmaydı! O da bir hayvanseverdi tamam ama bi dışarı bi içeri olmazdı ki canım! Çayından bir yudum aldı. “Şartsızsın Handan şartsızsın!”

Bu gibi tartışmalara alışkın olan Handan gülümsedi. “Pissin diyorsun yani bana?”

“Kızım bu senin evin. Azıcık özelini bil, ne o öyle? Yol geçen hanı mı burası? Çok istiyorsan al şu yavrulardan birini, dışarı çıkarma!”

“Niye çıkarmayayım canım? Bu bahçe bir tek bizim hakkımız mı?”

“O zaman eve alma!”

“Ev bizim hakkımız yani öyle mi? Ohhh insana bak... Kafana göre yap evi, sahiplen, kapa kapıyı... Bi kere bu beyaz olan kanepeyi çok seviyor, beni bile oturtmuyor bazen, ortaya kuruluyor,” dedi gülerken. “Ben nasıl istediğimde girip çıkıyorsam eve, kediler de aynı hakka sahip!”

O sırada yavru kedilerden biri ayağının dibine gelince Emel bir yandan ona sevgiyle baktı bir yandan ürperdi. Kucağına alıp sevmek istedi ama... Düşünüp taşındı. “Handan...” demişken Tahsin kediyi alıp onun kucağına koydu ve kızına döndü.

“Islak mendil getir deyip hayvana işkence edecekti patilerini silerken,” dedi gülerken.

Handan gözlerini devirerek, “Ayyy anneeee!” dedi.

“Aman iyi tamam, elimi yıkarım da sonra kahvaltı ederim,” diyen Emel kediyi sevmeye başladı.

*

Mecnun faytonu hazırladı ve tam Handan’a gitmek üzere seradan ayrılacakken Rafet aradı. Atlas’la Gökhan’ın seraya geleceğini öğrenince Handan’la olan programını açıkladı ve ben bir boşluk bulup uğrarım haberleşiriz diyerek yola çıktı.

Fayton evin önünde durduğunda bahçede oturan Emel elinde olmadan dışarı fırladı, Mecnun’a selam verdikten sonra uzun uzun faytonu ve atları inceledi. Tahsin de yanına geldi ve adama atlarla ilgili birçok soru sordu.

Annesinin faytondan hoşlandığını gören Handan ellerini çırparak, “Hadi bakalım, hazırsanız şöyle bir dolaşmaya çikalım,” dedi.

Emel sağ elini göğsüne yapıştırarak, “Biz de müüü?” diye sordu.

Handan gülümsedi. “E tabii siz de.” Faytondaki karşılıklı oturma bölümünü gösterdi. “Yer var.”

Emel bir an ne diyeceğini bilemedi. Hoş olurdu aslında ama Handan bu kılıktayken... Herkes bakacaktı şimdi! Düzgün bir şeyler giyse olmazdı sanki! Gerçi Çetin’in anlattığı kadar korkunç bulmamıştı kızının durumunu ama... Şimdi ona üstünü değiştir yoksa gelmem dese, hayatta

değiştirmezdi üstünü! Faytona baktı... O kadar güzeldi ki! Bahçıvan da özel kıyafetiyle kırk yıllık fayton sürücüsü gibiydi hani! Dün daha bir değişikti sanki tipi! Tüm bakışların üzerinde olduğunu hissedince, “E gidelim bari,” dedi.

Eve girip eşyalarını aldılar ve kapıyı kilitleyip beraberce faytona bindiler.

Handan annesinin yanına oturdu ve deniz kenarından geçerken kadının epey gergin olduğunu, bakışlardan rahatsızlık duyduğunu hissetti.

Fakat Yeni Foça’ya giden yola çıktıklarında Emel karşısında uzanan harikulade deniz manzarasına bıraktı kendini ve onun gevşediğini gören Handan MP3 çaları çıkarıp kulaklığı annesine uzattı.

“Bu ne?” diye sordu Emel.

“Müzik annecim, müzik!”

“İstemem ben senin dangıl dungul müziğini pat pat kafamın içinde!”

Handan kendi seçimi olmak kaydıyla her tür müzik dinlerdi. Ancak Amasra’ya gittiğinde annesinin tepkisinden çekinip rock, hard rock veya house parçalar dinleyemezdi. Gülümsedi.

“Yok anne, rock değil bu bak senin için özel yükledim, çok hoşuna gidecek, tak şu kulaklığı.”

Kadın ona şüpheyle bakarak taktı kulaklığı. “Ayyy çok teşekkür ederim kızım, çok severim ben bu şarkıyı. Oooo hem de *Periban Altındağ* söylüyor.”

Handan n’olur sadece dinle, söyleme sakın demek istedi bir an ama bir şey diyemedi. Çünkü bunu dediği anda, annesi hiçbir şarkının makamını tutturamadığı halde, aslında sesim güzel benim ve sanat müziği parçalarını çok güzel söylerim demeye başlayacaktı yine.

Emel gülümseyerek denize baktı ve bağırdığını fark etmeden, “*Her Mevsim İçimden Gelir Geçersin...*” diye şarkıya eşlik etmeye başlayınca Tahsin ve Handan birbirlerine bakıp gülümsediler.